

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Коста К.

Коста К. је рођен у селу Руменка надомак Новог Сада 1938. године. Завршио је основну школу. По вероисповести је православац. У току интервјуа морала сам му постављати потпитања и наводити га да прича о оном што је битно за интервју.

Живео је у добростојећој породици. Родитељи су се бавили пољопривредом, тако да у храни нису оскудевали. Оно што од воћа и поврћа нису продали, поклањали су комшијама и другим сељацима. Имао је брата, сестру и усвојену сестру коју су усвојили после Другог светског рата јер је била ратно сироче. По националности је Србин. Безбрижно је живео до Другог светског рата. У селу је постојао вртић који је похађао. За време рата ишао је у школу. Како су Мађари окупирали његово село, морао је и мађарски језик да учи. То је било тешко време за све, па и за његову породицу. У дворишту су имали ископано склониште у којем су се крили за време бомбардовања у току рата. Ризик је био обрађивати земљу у то време, али се морало колико се могло, јер је требало од нечега живети. Деца нису размишљала о рату и недаћама које носи, па су се безбрижно и грала чак и са мађарском децом. Рат је прекинуо и школовање, али се оно наставило након тога. Мир је донео нове проблеме: палиле су књиге на мађарском, што Коста ни данас не разуме зашто и давала се „обавеза“ држави. То је подразумевало да сваки сељак мора да одређени део приноса држави, а сељаку шта остане. Костиној породици је и поред „обавезе“ довољно остајало. Школовање је два пута прекидао, али је ипак завршио основно образовање у Новом Саду. Безбрижно детињство се наставља и главна играчка је била крпењача, односно лопта направљена од крпе. Са извиђачима је ишао на излете. Игранке су организоване у сеоском Дому културе. Састајало се друштво и по кућама. Увек су момци

пратили своје другарице до кућа, а тада, у мрачним капијама могли су да се десе и пољупци. И Коста се заљубио. Његова девојка је била Суботарка и са својом породицом се одселила у Аустралију. Следећа девојка му је била Мађарица која је желела да се уда за Мађара и зато је оставила Косту и одселила се у Суботицу. Када је стасао, запослио се као механичар у Новом Саду где се касније и преселио. Ту је наставио момчење. У граду су постојале улице у којима се шетало и тачно се знало ко у којој улици шета и где може срести коју девојку. Након упознавања и заједничке шетње ишло се у посластичарницу или биоскоп. Након што се разболео, добио је отказ на послу. Војску је служио у Београду у Титовој гарди. Запошљава се у фирми оца свог друга из војске у селу Ковиљ које се налази у близини Новог Сада. Момчење наставља на шеталишту у Новом Саду, али му ни ковиљске кафане нису биле стране. Из Ковиља се поново сели за Нови Сад јер је променио посао. Сада поред аутомехиначарских почиње да ради и браварске послове. Косту не држи место, па се сели на салаш у Ченеју. Ту одржава домаћинство и бави се пољопривредним пословима.

С годинама, газде га све ређе обилазе, он постаје све немоћнији, јављају се проблеми са видом и Коста одлучује да дође у Дом за пензионере и старија лица „Футог“. У дому му је лепо, воли да помаже људима, мири и развађа посвађане и да се дружи. Жеља му је направи фудбалско игралиште, па да пензионери могу играти фудбал. Покушава да осмисли како механички отворати капију на даљинско управљање када се поквари, а да портир не мора излазити из портирнице.

Воли забавне програме, гледа ТВ и уз помоћ друга из собе добија информације са интернета. Мобилни телефон не може да користи јер је слабовид, а бројеви на телефону су ситни.

Мотивацију проналази у томе што још увек може да ужива у малим стварима. Има пријатеље у Ченеју, али неретко обилази и братанца. Они га помажу у храни и новцу. Бринуо је о својим родитељима када су остарили тако што их је финансијски помагао. Увек је био у добрим односима са баком и деком, али и осталом родбином и сви су га волели. Као мали од њих је добијао је сок и бомбоне иако је то тада било скупа и ретка посластица. Сматра да старији не треба да оптерећују младе прошлошћу, него да гледају у будућност. Доживео је неколико пута непријатност од стране млађих људи. Нису се пристојно понашали према њему. Не осећа се усамљеним јер има пријатеље у дому, има братанца, али и пријатеље на салашу.

Косту сам упознала у Дому у Футогу. Како сам запослена на месту радног терапеута, понудила сам му ангажовање у радној терапији. Воли да се дружи, а његове приче привлаче пажњу осталих корисника домских услуга. Много воли да се шали и да кроз шалу провуче понеку поуку. Због својих шала омиљен је у друштву. Увек је позитиван и стално гледа у будућност.